

Wij vestigen thans slechts de aandacht op de hoofdzak.

De kern van het rapport mag wel hierin gezocht, dat Deputaten aan de Generale Synode voorstellen om over te gaan tot de benoeming van een Hoogleraar in de Zendingswetenschap aan de Theol. School te Kampen en zich te wenden tot de Directeuren der Vereniging voor Hooger Onderwijs op Gereformeerden grondslag te Amsterdam met het verzoek om den zelfden Hoogleraar ook te benoemen tot Hoogleraar aan de Vrije Universiteit, buiten bezwaar van de kas der Vrije Universiteit.

Nu spreken we hier niet als insider.

Elk buitenstaander, die slechts de statuten en Reglementen van de Vereniging voor H. O. op G. G. en van de V. U. bezit, kan dadelijk uitmaken, dat Deputaten met reële moeilijkheden niet voldoende rekening hebben gehouden.

Onze kerken hebben het volste recht om te Kampen een zendingshoogleraar te benoemen.

Maar hebben Directeuren der Vereniging voor H. O. op G. G. ook het recht om dien Hoogleraar te benoemen aan de Vrije Universiteit?

Wie Statuten en Reglementen inzielt, komt tot de konklusie: dat bezitten zij niet. De wijze van benoeming van een Hoogleraar is daarin nauwkeurig omschreven. Deze sluit uit, dat een benoeming zou geschieden als door Deputaten wordt voorgesteld. Al zouden Directeuren, Curatoren en Senaat nog zoo gaarne aan een desbetreffend verzoek willen voldoen, ze kunnen dit niet.

Mogen dan de kerken aan Directeuren iets vragen, waartoe deze niet het recht hebben?

Daarop is maar één antwoord mogelijk.

Natuurlijk mogen de kerken dat niet.

Maar dan mogen Deputaten haar daartoe ook niet opwekken.

Dat Deputaten deze moeilijkheid onder de oogen gezien hebben, blijkt uit het rapport niet.

Daarom echter is het niet voldoende voorbereid. Zij zijn niet klaargekomen met hun taak.

Want hun is opgedragen om „omtrent eventueel aanwezige welwillendheid tot medewerking aan deze plannen bij de daarvoor in aanmerking komende lichamen of stichtingen” van advies te dienen.

Nergens verwijzen zij echter naar een bescheid van Directeuren der Vereniging voor Hooger Onderwijs op G. G.

In het algemeen kan men natuurlijk van hun welwillendheid zich verzekerd houden.

Maar het gaat hier over welwillendheid tot medewerking.

En daarvoor moet medewerking eerst mogelijk worden geacht.

Als al die moeilijkheden eerst waren bespro-

ken, zouden Deputaten de kerken beter hebben kunnen inlichten en van advies dienen.

Hun rapport zou in rijpheid hebben gewonnen. Voortvarendheid ging hier vergezeld van voorbarigheid.

Dit weerhoudt ons echter niet, hun aktiviteit te prijzen.

Ook leide men uit onze beschouwing niet af, dat wij de zaak zelf zoo zwart inzien.

Wij voor ons — dus alleen in onze kwaliteit van redakteur van „De Reformatie” — redeneeren aldus: er moet iets op gevonden worden, dat de te Kampen benoemde zendingshoogleraar ook op de een of andere wijze aan de Vrije Universiteit verbonden wordt.

Doch het ware taak van Deputaten geweest om na grondige informatie in deze den kerken den weg te wijzen.

— Zendingswetenschap.

Een lichte ontboezeming over den titel, die de Deputaten voor de zending in hun rapport willen verleen aan den te benoemen Hoogleraar.

Hoogleraar in de zendingswetenschap. Is dat encyclopaedisch te rechtvaardigen?

We spreken toch ook niet van een Hoogleraar in de exegetische (bibliologische), kerkhistorische (ecclesiologische), dogmatische (dogmatologische), praktische (diaconologische) wetenschappen, maar van Hoogleraren in die vakken.

Of meenen Deputaten, dat de Zendingswetenschap als zesde moet worden toegevoegd aan de gebruikelijke vijf fakulteiten?

Dat kan immers hun bedoeling niet zijn!

Er is tegenwoordig een streven om alles zoo veel mogelijk „wetenschap” in den zin van zelfstandige wetenschap te noemen.

Zijn we in ons dierbare land niet reeds een vereniging voor belastingwetenschap rijk?

Naar het ons voorkomt, behoort de titel te luiden: Hoogleraar in de missionaire vakken.

— Het Reorganisatie-voorstel verworpen.

Met de traditionele cijfers tien tegen negen heeft de Haagsche Synode het bekende Reorganisatie-voorstel verworpen.

Geen vreugdevuurtje wordt door ons ontstoken. Ook geen tranen geplengd.

Wij hopen, dat onze Gereformeerde broeders in de Hervormde Kerk er door zullen worden aangespoord, om het kerkherstel in betere richting te zoeken.

Een volgend maal hierover nog iets meer.

HEPP.

MUZIKALE KRONIEK

De Psalmmelodieën en het Rhythmisch Zingen.

II.

Blijkens het in 't vorig nummer afgedrukte rapport zouden de deputaten ad hoc gaarne zien dat de aanstaande Synode uitsprak:

10. dat zij, overwegende, dat onze kerken nimmer over de te gebruiken psalm-melodieën eenige uitspraak hebben gedaan, zich ook thans van iedere bemoeiing met de zangwijzen der psalmen wenscht te onthouden.

20. dat zij zich van een beslissing inzake het al of niet rhythmisch zingen der psalmen wenscht te onthouden, en dit in de vrijheid der kerken te laten.

Bij deze conclusies valt onmiddellijk op dat bij de clause over het rhythmisch zingen is bijgevoegd: en dit in de vrijheid der kerken te laten, welke bijvoeging ontbreekt in het advies aangaande de melodieën.

Derhalve zou gevraagd kunnen worden of deze bijvoeging speciaal geschied is met het doel te laten uitkomen dat de onthouding inzake de te gebruiken psalmmelodieën van anderen aard is dan die betreffende het rhythmisch zingen.

Te meer is er aanleiding tot die vraag, omdat in de voorafgaande overwegingen waarop de conclusies gegrond zijn met zooveel woorden uitgesproken wordt de meening van deputaten „dat de Synode beter doet met zich van een uitspraak te onthouden en deze gansche aangelegenheid in de vrijheid der kerken te laten. Onze Synodes hebben zich nimmer in deze dingen gemengd. Zij hebben wel bepaald, wat in de kerken gezongen zou worden, maar nimmer iets besloten over de melodieën, welke daarbij te gebruiken zouden zijn. Evenmin maakten zij eenige bepaling over de wijze, waarop deze melodieën gezongen zouden worden.”

Het door mij gecursiveerde heeft klaarblijkelijk betrekking ook op de melodieën, terwijl juist daarbij in de conclusie over de vrijheid der kerken gezegd wordt.

Nu is inderdaad het wijzigen of vervangen van melodieën een veel ingrijpendere operatie dan het z.g. rhythmisch zingen van reeds bestaande wijzen. Indien plaatselijke kerken overgaan tot een bepaalde rhythmieering der psalmen, dan zal deze toch weinig gevaar opleveren voor van elkaar vervreemd raken van de kerken onderling. Anders evenwel komt het te staan indien afzonderlijke kerken of

„laat ons zien of Elia afkomt”, zou een vervolg hebben genomen in den anderen oproep: „laat ons zien, of Elia hem komt halen op zijn vorige wagens”. En die spotterij ware dan voor een heel klein deel gevallen onder Christus' eigen verantwoordelijkheid. Wee hem, — een ontijdige exegese van den masjaal kan Hem beschadigen voor de eeuwigheid; — als Hij zelf het gericht, den bergrede-druk uit Zijn proces laat verbleeken en zich opheffen, dan zal Zijn werk door Hem zelf van kracht nu zijn beroofd, dan zal Hij met ons vergaan. Met Gods bliksemstralen experimenteert men niet; dat moge de Christus niet vergeten.

Geloofd zij God — Hij kon het niet vergelen. En daarom zien wij Christus bezig, te worstelen om de handhaving van de heiligheden van Gods Huis.

Hij laat den masjaal onverklaard staan.

Niet alleen legt Hij daarmee den kinderen der duisternis hun obligatie onder de oogen, die hen verplicht, met al hun open vragen tot niemand anders dan tot Jezus zelf te gaan; — maar óók zorgt Hij, dat de heilsfeiten, die God nu bereiden gaat, heilig blijven en onbesmet. Want in dit uur schrijdt God door al de luchten heen, om de krachten te onbinden van wet en evangelie. Het groote heilsfeit staat geboren te worden van den rampzaligen dood en van de volzalige opstanding van Christus uit de dooden. En het is óns een groote vreugd, te weten, dat Christus' zwijgen voor Kajafas en voor het Sanhedrin den masjaal masjaal gelaten heeft. Geen los daarheen geworpen, ontijdig gesproken woord, heeft den strakken ernst der feiten van des Heeren dag verdoezeld. De lof der zotheid zingt in Christus' redenen zich nimmer uit. En het evangelie biedt zich nooit aan voor een experiment. Jezus Christus handhaaft, voorzooveel het aan Hem ligt, het karakter van de groote verborgenheid der godzaligheid: God is geopenbaard in het vleesch, is gerechtvaardigd in den Geest, is gezien van de engelen, is geloofd in de wereld (1 Tim. 3:16). Uit kracht van dit wezen der verborgenheid zal Zijn verrijzenis, de restauratie van den tempel van Zijn lichaam, moeten blijven het mysterie, alleen te openbaren door het intransigeerend Woord. Zij zal haar kuische heiligheid nimmer prostitueren voor de oogen van een volk, dat van den wonderdoener van Nazareth zijn laatste grootste kunststukje wel eens zou willen komen

POPULAIR-WETEN. — SCHAPPELUKE SCHEISEN

Iets over den „masjaal” bij Christus: een illustratie.

IV. (Slot.)

Ons artikel van verleden week merkte op, dat Christus, door den masjaal in het Sanhedrin onverklaard te laten, recht deed, behalve aan het Sanhedrin alzo ook aan Hemzelf.

Over het eerste spraken wij reeds.

Thans rest ons nog het tweede.

Neem eens aan, dat Christus in het Sanhedrin, waar Hij niet geloofd werd, zonder omwegen had gezegd, wat Hij precies bedoelde met dien masjaal over den tempel, dien men breken kon, en in drie dagen zien herrijzen. Dan zou Hij zelf de menschen hebben nitgelokt, om straks te hoop te loopen naar de plaats, waar Jezus was begraven, en te gaan zien, wat er van dien „waarszegger” worden zou. Wanneer Jezus zelf, staande voor het Sanhedrin, nadrukkelijk had gezegd: „Mij moet gij begraven, binnen drie dagen sta ik toch weer op”, dan... — Ja, wat dan?

Dan zou de Profeet Christus gemeene zaak hebben gemaakt met den fakir, die óók het wonder laat doodloopen in het slop van zijn zelf-ostentatie; dien oosterschen fakir, die met zichzelf en met zijn lichaam spelen laat, niet om met de wonderen te werken tot behoudenis, doch om de kracht daarvan zichzelf tot eigen lof te annexeren. Had Christus den zwaren last der volledige verantwoordelijkheid afgenomen van het Sanhedrin, en had Hij de doorbraak van Zijn opstandingsleven, dwars door den gepredestineerden dood heen, geplaatst in de sfeer, waar men naar een wonder kijken mag, zonder dat men daar persoonlijk bij betrokken is, als hij een alles rakend gericht van vrijpraak of verdoemenis, dan zou Christus de majesteit van de profetie hebben geschonden, om ze te verruilen voor de holle ostentatie van een veel-vermogen toovenaar. Dan had Hij zichzelf verwerpelijk gemaakt in de oogen van God. Want Hij moest den dood, de persoonlijke tempelafbraak, volledig aanvaard en uit Gods hand, doch moet hem nadrukkelijk en ten einde toe weigeren uit de handen der menschen. Krach-

kerk
door
vaar
comp
telijk
AB
aanv
form
zou
ment
tot e
Inz
dat
het
mo
ver
kerk
zich
laten
der
Hi
zich
lodie
op d
de t
hebb
Me
weg
in d
kerk
slaat
zwijg
dan
vindi
nen
reder
geble
In
vrijh
kenis
De
veran
door
nend
Vo
veel
Bo
deelh
en v
Mo
over
zelfde
stiele
zeer
Teger
dies
kunne
zien,
werel
juis
oord
toove
naar
en af
het e
legger
eenige
reidse
Zoe
schen
zen v
criefe
laat d
het w
doel
en zo
is en
de li
gelege
ken v
pronk
Do
Gew
hooge
noniel
wonde
dachte
bij H
Christ
Paschi
de gr
aan d
maar
majest
van U
tijdig
de ra
waarin
wereld
O v
bij het
afgewe
dat v
en die
acht v
doch
Het
sober